

Аз съм Сануша. На турски знам, че означава „минута“, но колко е вярно... Нямам идея. На 23 съм. Родена съм на 26 февруари 1999 г., в село Брезница съм израснала. До двайсет години си живях в бащиния дом. После се омъжих. Мъжът ми е на 27 години. Имаме дете на две години - казва се Шабан.

Аз съм... наивна, мога да кажа. По-скромен човек. Аз така се определям, но вече хората как ме определят, това вече не знам. Аз така се определям. И на когото мога, ще помогна.

Детството ми премина много хубаво. Нямахме никакви ангажименти, като примерно моята майка, моите баби – те преди са ходили на нивите... И ние сме ходили, но много по-рядко. Игри, забавления, през нощта до 10 часа... Много обичахме да играем на гоненица, на криеница. Това са тук нашите игри. Много обичахме! Навън, на въздух, от рано до късно... Но за сметка на това - моята майка доста ме е изучила и да готвя от малка, и да чистя от малка. Цялата къща с моята сестра сме я чистили. Основно. И някъде от 12 години са ме научили да взема ястие по ястие да го готвя и да го правя.

А някаква по-специална рецепта... Тук няма специални. Тук сме се научили да ядем боб, картофи на манджа. Такива работи. Не, че не си позволявам. Напротив, сега от доста време си позволявам всичко. Ние вече даже можем да кажем, че от нищо не сме лишени. Хората тук работят, има работа, изкарват се пари, има и много по чужбина. Това не е лъжа, защото тук виждаме - всички къщи са много добре направени.

Мъжът ми работи в строителен магазин. Аз, като завърших 12 клас, работих и аз - в хранителен магазин. Обичам си работата, обичам да комуникирам с хората. После се ожених и така.

Относно родителите ми – отношенията ни са страхотни. Не мога да се оплача нито от моите родители, нито от родителите на съпруга ми. Живеем си много добре.

Те са моите супергерои. Всички. Най-вече баща ми - защото той доста е постигнал в живота, доста труд е положил и половината живот му мина по чужбина, за да може да ни изгледа и да ни направи хора. Мога да кажа, че те са моите супергерои.

Ние с мъжа ми сме доста млади. От три години сме женени. Стараем се да не липсва нищо. За три години доста работи сме направили като цяло... Не мога да кажа, че сме ходили с години. Напротив, стана много набързо. Обожавам го него! Първо е баща ми, защото той ме е изгледал, но моят мъж е моята опора в живота вече. И мога да кажа също, че той е доста упорит и борбен. Като моя баща. И много обича да работи - честен човек.

Искам да възпитам детето си на същия пример, който моя баща ми е дал, а моят съпруг дава на моя син. И неговият баща дава на него. Същият пример. Защото те не са хора, които обичат да са по „лесния“ начин. Те обичат по другия начин - по честия начин.

Затова искам моят син да стане като моя баща, като бащата на моят съпруг и като моя съпруг.

Майчинството... в началото беше трудно. В началото, честно казвам, беше много трудно. Защото това е първо дете. Беше трудно, но с времето всичко става... Това вече ти е в кръвта. И не ми е трудно. Сега вече не е - сега е много хубаво. Човек да стане майка, е много хубаво.

Аз съм майка, но не си оставям свободата. Излизам си с моя съпруг, с неговите приятели, приятелки. Не мога да кажа, че съм лишена от нещо. Нямам никаква забрана и не съм лишена. Напротив - благодарна съм, че съм се омъжила толкова малка, за да мога да изпитвам тези емоции. Човек, когато е по-млад, може да си гледа детето по-лесно, защото вече като си по- на години, е малко по-трудно. Аз съм още млада, но имам дете и съм благодарна.

И двете майки ми помагат. И свекървата, и моята майка ми помагат доста. И аз се интересувам. И от моята баба също много се интересувам. Тя също ми дава много добри съвети. Аз я обожавам нея и съм на нейното име - тя се казва Сануша и аз се казвам Сануша. Не си представям живота без нея. Мога да кажа с ръка на сърцето, че без нея не знам как ще се справя в живота. Много я обичам! Тя е моята втора майка. По 4-5 пъти на ден се чуваме, при положение че всеки ден се виждаме. Тя като отиде някъде на почивка, на мен ми е много мъчно за нея. Даже сега очите ми се насълзват, защото много я обичам.

Не си представям на друго място да живея. Ходила съм на почивки за 10 дни, като дойда тук и така... ми олеква на душата. Ами тук съм родена, тук са ми роднините, тук ми са най-любимите хора. Не си представям да живея на друго място. Тук ми е най-спокойно. Не сме свикнали да живеем в градове... Пускаш си детето тук, свободно, знаеш, че няма нищо да стане. Няма страх. Да! Няма страх от хората, че нещо ще стане, примерно както по градовете има кражби и такива неща. Тук това го няма. Тук можеш да си отключиш дома и свободно да се спи. Няма проблем. Колата - по същия начин.

И доста млади хора вече почнаха да ходят на джамия. Това е много добре. Аз принципно вкъщи, когато имам възможност, си изпълнявам моите задължения. Вярваме всички. Вярата в Аллах е моето напътствие, не само на мен - на повечето хора.